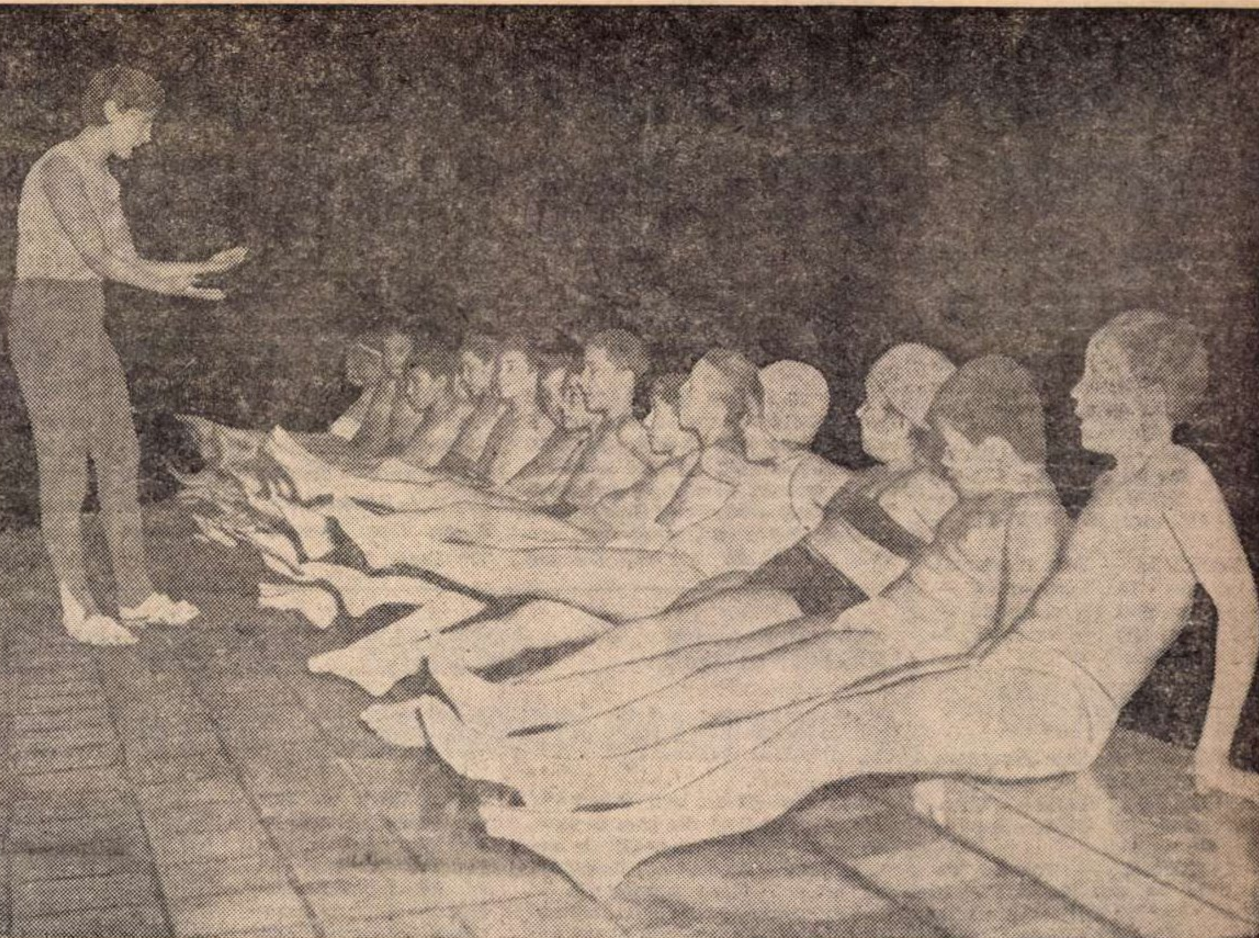
DACĂ TOȚI COPIII AR ÎNVĂȚA SĂ ÎNOATE...

■ Să nu neglijăm importanța socială a înotului
■ Pro și contra „copiilor minune"
■ Se va merge pe „sută" sub 50 sec?

Înotul este unul dintre cele mai răspîndite sporturi de pe glob, numărul practicanților săi fiind de ordinul sutelor de milioane. Poate că și datorită acestui lucru natația figurează — alături de atletism — pe un loc de frunte în programul Jocurilor Olimpice.

Un corp viguros, sănătos, o dezvoltare armonioasă, iată ce oferă înotul celor care îl practică cu regularitate de la o vîrstă fragedă. Cît despre longevitatea sportivă, pe care o asigură această ramură... Să ne amintim doar că au existat oameni care, deși în vîrstă de peste 80 de ani, au traversat Canalul Mînecii, sau au luat startul în teribilul maraton al Nilului!

Ținînd seama, mai ales, de utilitatea sa socială, forurile sportive din foarte multe țări ale lumii sînt tot mai serios preocupate de răspîndirea și dezvoltarea practicării înotului în rîndul elevilor și chiar al preșcolarilor, prin asigurarea — mai întîi de toate — a condițiilor materiale absolut necesare desfășurării acestei activități.

Preocupat, printre altele, și de această problemă majoră a înotului, și profitînd de recenta prezență la Dubrovnik a membrilor biroului F.I.N.A. (reuniți în cadrul unei ședințe extraordinare) am căutat să aflu și părerea celor care conduc destinele natației mondiale. La cele trei întrebări formulate — 1. **Care este calea viitoarei dezvoltări a înotului?**; 2. **Apariția „copiilor minune" poate deveni un fenomen general?** și 3. **Există limite ale performanțelor?** — am primit răspunsurile dl. WILLIAM PHILLIPS din Sydney, RENE de RAEVE din Gand, HEINZ DEININGER din Berlin și MATSUO KIYOKAWA din Osaka. Din părerile acestor marcante personalități ale natației am extras cele mai importante concluzii care — într-o măsură — pot influența dezvoltarea acestui sport la noi în țară.

WILLIAM PHILLIPS — președinte al F. I. N. A.:

Astăzi, presa din întreaga lume vorbește despre marile performanțe, glorificînd talentul excepțional al unui Mike Wenden, Mark Spitz *sau* Mike Burton. *Fără îndoială că succesul lor atrage în piscine un număr tot mai mare de tineri, dornici să le calce pe urme. Dar acesta să fie oare rostul practicării înotului: să devii campion olimpic sau recordman mondial? Cred că s-a greșit pe alocuri, mai ales în țările în care înotul nu cunoaște cu adevărat o bază de masă, unde tineretul nu a deprins încă în totalitate mișcările elementare de a-și menține corpul la suprafața apei și de a-i învinge rezistența. S-a uitat pur și simplu (sau s-a neglijat) că înotul are în primul rînd o mare importanță socială și că idealul pentru o țară civilizată este ca întreg tineretul să știe să înoate.*

M-ați întrebat ce cred despre viitorul „copiilor minune" și despre limitele actualelor performanțe. Ei bine, nu este prea greu de întrevăzut. Australienii și americanii au dat tonul și exemplul lor a fost urmat în toate colțurile lumii. Atunci cînd în fiecare țară antrenamentul sportiv de mare intensitate va fi pretins copiilor de vîrste preșcolare (bineînțeles celor cu organismul rezistent) o Elaine Tanner sau o Deborah Meyer vor putea apare pe orice meridian sau paralelă. Și în condițiile unei mai largi rivalități, a unui număr sporit de pretendenți la actualele recorduri mondiale să nu fiți surprinși dacă la J. O. din 1972 „suta" va fi cîștigată cu un timp în jurul a 50 de secunde, sau la 400 m craul se va „merge" sub 4 minute!

RENÉ DE RAEVE — fost președinte al F.I.N.A.:

Înotul este sportul tuturor vîrstelor. Există copii care au deprins înaintea mersului pe două picioare mișcările plutirii la suprafața apei și... bătrîni la vîrste respectabile care se încumetă să înfrunte apa. Și cu toate acestea teama de apă continuă să fie un fenomen. Cum l-am putea combate? Doar atrăgînd copiii (cu cei vîrstnici este mai dificil) în bazine încă de la vîrsta în care frica față de acest element al naturii nu a devenit un reflex. Am luptat și voi continua să lupt pentru obligativitatea practicării înotului în școală. Există multe țări unde elevii nu primesc o diplomă de absolvire pînă cînd nu au trecut și examenul de la piscină. De ce nu s-ar împămînteni această practică mai ales acolo unde condițiile naturale sau cele materiale o permit? Iată problema care ar trebui să preocupe în primul rînd federațiile sau celelalte organizații care conduc activitatea natației în toate țările de pe glob.

„Copiii minune"? Veți fi surprins poate că n-am să mă înscriu în tonul general. N-am înțeles și nu voi înțelege de ce trebuie să pretindem unor copii la 14—15 ani să devină campioni olimpici sau recordmani ai lumii, iar la 20—22 de ani — cînd de fapt ei se află în deplinătatea posibilităților lor fizice — să avem în față niște oameni blazați, care trăiesc din aureola vechilor victorii. Oare nimeni nu s-a gîndit că în felul acesta răpim tinerilor cei mai frumoși ani de joacă, impunîndu-le un regim de viață nefiresc? Cred că în această privință se exagerează foarte mult...

MATSUO KIYOKAWA — secretarul biroului F.I.N.A.:

N-aș putea spune că atît eu personal, cît și cei care lucrează în federația de specialitate din Japonia nu sînt afectați că țara noastră nu se mai află printre marile puteri ale acestei ramuri sportive. Poate tocmai de aceea, în ultimii 2—3 ani am pornit o veritabilă campanie de răspîndire a înotului în rîndul elevilor. La noi aproape că nu mai există școală, în principalele orașe, care să nu aibă piscina sa proprie. Paralel cu această acțiune, numărul instructorilor calificați s-a triplat. Concomitent, deci, se urmărește realizarea scopului social și asigurarea unei largi baze de masă (așa cum există în momentul de față în S.U.A., Australia sau Uniunea Sovietică), de unde să putem recruta noi super-campioni. Și, pentru a menține treaz în permanență interesul față de practicarea acestui sport se organizează periodic concursuri populare de mare anvergură, la care participă mii și chiar zeci de mii de oameni de toate vîrstele.

Cît privește problema „copiilor minune", ea va deveni în mod neîndoielnic un fenomen general în cel mai scurt timp. Atunci cînd și în alte țări se va recurge pe scară largă la sistemul de antrenament intens al copiilor de la 6—7 ani (zeci de kilometri parcurși în 1—2 antrenamente zilnice) adoptat de americani, vom asista la o luptă mult mai echilibrată pentru supremație în marile competiții mondiale. Numai că media de vîrstă a participanților la J.O. sau la viitorul campionat mondial pe care îl preconizăm va scădea simțitor. Și aceasta va dăuna oarecum marilor performanțe. Cu alte cuvinte, cred că viitorul recordurilor mondiale este legat de activitatea din următorii 3—4 ani. Apoi, limitele vor fi din ce în ce mai greu de învins...

HEINZ DEININGER — membru al biroului F.I.N.A.:

Am fost adesea întrebat cum se explică „revoluția" din natația R. D. Germane, progresul evident pe care înotătorii noștri l-au înregistrat în ultimii ani. Nu este vorba de vreun secret deosebit, ci în primul rînd de rezultatul unei munci perseverente de mai bine de 10 ani. Am organizat centre de inițiere aproape în fiecare oraș, și aici s-au perindat anual mii și zeci de mii de copii. Apoi, pentru a le deschide apetitul față de întrecerea sportivă, am organizat în fiecare vară concursuri de masă (un fel de spartachiade ale celor mici) cu caracter stimulator (se acordau insigne, diplome și chiar premii atrăgătoare). Un sprijin serios în această direcție ni l-a oferit ȘCOALA, care a îndrumat permanent elevii spre practicarea — în orele libere — a gimnasticii, înotului sau atletismului. Iată, deci, după părerea mea, una din cele mai bune căi de dezvoltare și în viitor a acestui sport.

„Copiii minune"? Deocamdată încă nu se poate vorbi de așa ceva la noi. Helga Lindner sau Roland Mathes, de pildă, și-au valorificat deosebitul lor talent de-abia la 15—16 ani. Cred că antrenorii noștri fac bine cînd nu forțează în mod deosebit pe copii pînă la 11—12 ani. Ei preferă mai întîi să le cizeleze tehnica și apoi să le impună acea cantitate de lucru care duce la marile performanțe. Așa se explică faptul că cei mai valoroși sportivi din țara noastră s-au impus pe plan continental de-abia la 18—19 ani și chiar la 22 de ani, cum este cazul lui Frank Wiegand. De ce trebuie neapărat să copiem pe americani sau australieni, cînd există atîtea țări care nu dispun de mijloacele lor, de condițiile materiale (numărul piscinelor) și de larga lor bază de selecție? Este de preferat o muncă conștiincioasă, făcută cu multă răbdare, care va duce cu siguranță la obținerea satisfacției dorite. Nu cred că viitorul marilor performanțe va fi legat doar de „copiii minune"...

Anchetă realizată de
ADRIAN VASILIU

O peliculă extemporal despre sport

Un copil, un băiețandru cu brațele încă firave, se visează recordman mondial la aruncarea ciocanului. E firesc. La vîrsta lui, visele se înscriu atît de lesne pe orbita fantasticului! Poate un altul visează să conducă mingea cu iscusința lui Pele. Sau, poate o fată sare peste o ștachetă închipuită, mai sus decît Ioli.

Desigur, nu toți copiii de azi vor deveni mîine recordmani ai lumii sau vedete ale stadioanelor. Dar este de dorit ca toți să devină prieteni buni ai sportului. Este tocmai ideea pentru care pledează scurt-metrajul realizat de studioul „Al. Sahia" în regia Eugeniei Gutu și intitulat „NOTA ZECE LA SPORT".

Lăsați copiii să facă sport spun imaginile filmului. Sportul îi ajută să se dezvolte armonios, să atingă mai ușor acel ideal promovat de dictonul anticilor „mens sana in corpore sano"; sportul le dă infuzia de energie, de elan cu care pot lua un start mai bun în viață. Vedeți? Toma Wiesenmeyer, care deține și azi recordul țării la 400 m plat se bucură de prestigiul unui bun medic, Ascanio Damian un adevărat virtuos al balonului oval, este astăzi rectorul Institutului de arhitectură și autorul proiectelor unor construcții moderne care fac cinste capitalei noastre.

Exemplele pot continua. Dar ar fi de prisos. A inocula copiilor dragostea pentru sport, în orele de curs, nu constituie un pericol (de a face din sport țelul vieții lor), ci, mai curînd, o binefacere (cum ne explică, în cuvinte simple dar pline de adevăr, un părinte mîndru de notele și de primele performanțe ale băieților săi).

Un comentariu cursiv, datorat confratelui nostru Ioan Chiriță și o suită de imagini pline de prospețimea copilăriei zburdalnice fac din acest film scurt un onorabil extemporal.

Numai că necesitatea de a face sport, care ar trebui de fapt să fie tot atît de evidentă ca un postulat, trebuie demonstrată încă. În mod mai elocvent, în pledoarii mai aprinse. Așteptăm, așadar, de la studioul „Sahia" și alte pelicule, de dorit cu o mai mare întindere dar și cu o mai largă tratare a temei. Este un domeniu care merită toată atenția, chiar și pe cea a cineaștilor.

ION F. BACIU